

Gange igennem, inden det lykkes at finde ud af Meningen. Da Forslaget fra Indholdets Side foreligger ganske uforandret, saaledes som det blev vedtaget i Fjor i Landstinget, og der altsaa har været et halvt Aar alene til at tage sig af det formelle, kunde der nok, forekommer det mig, have været anvendt nogen Tid paa denne Side af Sagen.

Der er i øvrigt kun nogle enkelte Spørgsmaal, som jeg vil tillade mig her at henlede Opmærksomheden paa. Det ene er det, at Lovforslaget kræver Indfødsret for at kunne erholde Bevis som Skibsfører, Sættestipper, Styrmand, Maskinist og Maskinpassjer. Efter den nu bestaaende Lovgivning fordres der for at kunne være Skibsfører eller Styrmand kun, at vedkommende skal være hjemmehørende her i Riget, og den almindelige Regel er jo overhovedet her i Landet, at Afgangen til borgerlig Næring ikke er betinget af Indfødsret. Dette er en Regel, som man maa sige, at Udviklingen i det hele taget i de civiliserede Lande gaar i Retning af at anerkende. Ganste vist indtræder der af og til Tilbageslag og modgaende Strømninger, men som Helhed er det dog stemmende med Nutidens Aand, at borgerlig Næring kan udøves i de forskellige Lande uden Henhyn til, om vedkommende har Indfødsret eller Statsborgerrret i det paagældende Land eller ej, og et af de væsentligste Formaal med Afsluttelsen af Handelsstraktater og lignende Overenskomster gaar jo netop ud paa at rydde de Hindringer af Vejen, som der i saa Henseende kunne findes i Staternes Lovgivninger. Jeg kan ikke se rettere, end at det er uheldigt i denne Henseende at gøre Forandring paa det her foreliggende Omraade, og jeg finder, det er saa meget mere uheldigt, som jeg ikke kan indse, at der vil vindes noget i nogen Retning derved. Det er dog en Selvfølge, at danske Redere naturligt foretrække danske Sømand til at befale paa deres Skibe. Der findes ikke Mangel paa Sømand hos os, tværtimod, og jeg har ikke hørt, at der under den hidtidige Ordning nogen Sinde er ført Klage over, at danske Redere skulde have Tilbøjelighed til at antage udenlandske Førere eller Styrmand fremfor danske; derimod er det meget uheldigt at affære Redere fra i et givet Øjeblik at kunne tage en Mand, der ikke har Indfødsret, naar ellers Omstændighederne maatte opfordre dertil. Der kan f. Eks. tænkes Forhold i fremmed Fart, langt fra Hjemlandet, hvor det kan være af særlig Betydning at have Mænd, som ere kendte med Forholdene, og hvor det kan være umuligt at finde en saadan Mand, som tillige fyldestgør den Be-

tingelse, at have dansk Indfødsret. Hertil kommer yderligere, at de Betingelser, der i øvrigt stilles for at kunne blive dansk Skibsfører, Styrmand osv., allerede i sig selv ere ret betydelige. Der stilles jo nemlig det Forlangende, at vedkommende skal have taget Styrmands- eller Maskinisteksamen her i Landet. Altsaa, vedkommende maa da først og fremmest være det danske Sprog mægtig. Det er noget, som ikke en hvilken som helst, den første den bedste Udlænding kan fyldestgøre. Endvidere kræves der jo allerede nu for at kunne faa Borgerkab som Skibsfører eller Sættestipper de almindelige Betingelser for overhovedet at faa Borgerkab i Henshold til Næringsloven af 1857, altsaa enten Indfødsret eller at vedkommende skal have haft 5 Aars Ophold her i Landet. Det forekommer mig, at disse Betingelser i og for sig allerede maa være fuldstændig betryggende, for saa vidt som der stilles Fordring om, at ikke den første den bedste skal kunne overtage disse Hverv. Hertil kommer yderligere, at det over for Udlandet synes mig at være et meget betænkeligt Stridt at gøre. Forholdet er jo det, at netop danske Sømand i ikke ringe Grad engageres til Udlandets Handelsflaade. Der findes ikke saa danske Skibsførere og Styrmand i engelsk og tysk Tjeneste. Vore Sømand have Ord for at være nogle af Verdens bedste, og det er noget, vi have al mulig Grund til at være stolte af. Men netop af Hensyn hertil forekommer det mig at være meget uheldigt, om vi nu ville indføre hos os et Princip, som muligvis kunde give Anledning til Represalier fra andre Landes Side. Man kan maaske sige: Vi ere saa smaa, det er ligegyldigt, hvad vi gøre, ingen vil brøde sig om, at vi indføre en saadan Bestemmelse. Men det skal man ikke stole paa, og det er i alt Fald rimeligt, at vore to Nabolande, Sverige og Norge, ville finde sig ubehagelig berørt ved en saadan Bestemmelse. Selv i Sverige, som ellers forholder sig meget tilknappet overfor Udlændinge, ere Udlændinge ikke affaarne fra Afgang til at kunne føre svensk Skib. Jeg vil endvidere henlede Opmærksomheden paa, at vi have en Traktat med Svejts af 10de Februar 1875. I den staar, at de to Stater indrømme deres Undersaatter gensidig fri Udøvelse af enhver autoriseret Næringsvej. Hvad der skal forstaas ved dette Udtryk, kan være lidt tvivlsomt; men jeg ser ikke andet, end at Retten til at være Skibsfører eller Styrmand og Maskinist maa falde ind herunder. Nu kan man ganske vist sige, at der ikke er nogen Sandsynlighed for, at der kommer Sømand fra Svejts, det er jo ikke et Land, der plejer